

УДК 342.95

С. М. Кізь
здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ СПЕЦІАЛІЗОВАНОЮ АНТИКОРУПЦІЙНОЮ ПРОКУРАТУРОЮ УКРАЇНИ: МЕТА, ЦІЛІ ТА ЗАВДАННЯ

Постановка проблеми. Корупція – негативне стабільне суспільне явище, що критично впливає на функціонування всієї системи державних органів, руйнує ззовні правовий механізм регулювання суспільних зв'язків і шкідливо впливає на формування правосвідомості громадян. Масштабність руйнівного впливу від корупційних явищ сьогодні вимагає від країн проведення грамотної системної політики спрямованої на боротьбу з перспективними та ретроспективними корупційними проявами. Тому, обов'язком кожної держави є розробка концептуальних положень, напрямів та заходів із монолітною метою – зниження загального рівня корупції в рамках відповідних стратегій. Разом із тим безпосереднього їх декларування недостатньо: будь-які правила, норми та постулати миттєво втрачають ефективність без належного механізму їх реалізації та суб'єктів його реалізації. Саме на цьому було наголошено в ст. ст. 5, 6 Конвенції Організації Об'єднаних Націй проти корупції 2003 року: «кожна Держава-учасниця забезпечує, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, наявність органу або, у належних випадках, органів, які здійснюють запобігання корупції за допомогою проведення ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства і яка відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й невідкупності, прозорості й відповідальності» [1], а також реалізує виховну функцію у сфері протидії корупції. Забезпечуючи існування зазначених органів або органу, держава повинна забезпечити їм (йому) необхідні умови існування такі як незалежність, матеріально-ресурсне та кадрове забезпечення.

Стан дослідження. Дослідження засад функціонування органів прокуратури завжди було в центрі уваги сучасної науки, що пояснюється із самобутністю даного державного інституту його унікальною компетенцією (здійснення наглядової діяльності). Реформування прокуратури України в межах проведення масштабної реформи правоохоронних органів сприяло активізації дослідницької діяльності в цьому напрямі вітчизняних науковців (А.А. Дворника, В.В. Липівського, Л.В. Омельчука, С.В. Томина, А.О. Шмиляка). Останньої новелою законодавства стало створення спеціалізованої інституції призначеної для

протидії та боротьбі з корупційними явищами – Спеціалізованої антикорупційної прокуратури України, що призвело до появи галузевих досліджень пов'язаних із окремим аспектами роботи вказаного органу авторами яких є: О.Л. Горган, Ю.М. Грошевий, П.М. Каркач, Н.М. Курко, І.Є. Марочкін та інші. Незважаючи на ґрунтовність таких досліджень, вони позбавлені комплексного підходу, а тому не дають чіткого уявлення про діяльність Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики.

Мета статті полягає в необхідності визначення місця та ролі Спеціалізованої антикорупційної прокуратури в реалізації національної антикорупційної політики спрямованої на знищення такого негативного та небезпечного явища як корупція, що руйнує державність, а також конкретизації її окремих основоположних засад діяльності, а саме мети, цілей і завдань.

Виклад основного матеріалу. Показовим є те, що у Законі України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки» [2] першою серед усіх актуальних проблем було визнано брак органів (інститутів) до основних завдань яких віднесено формування і втілення такої політики. Що аж ніяк не відповідає міжнародним стандартам антикорупційної сфери, та потребує невідкладного вирішення, в тому числі шляхом запровадження посад прокурорів із антикорупційної спеціалізації. Останні було передбачено в межах штатної чисельності відповідного кваліфікованого органу, самостійного структурного підрозділу Генеральної прокуратури України – Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, утвореної в 2015 році. Будучи безпрецедентним суб'єктом реалізації державної антикорупційної політики в Україні, який є структурною одиницею Генеральної прокуратури України, Спеціалізована антикорупційна прокуратура має власні завдання, функції, повноваження, обов'язки та напрями діяльності.

Серед перелічених елементів завдання відіграють провідну роль, оскільки відображають: «наперед визначений, запланований для виконання обсяг роботи, справа і т. ін.; мету, до якої прагнуть; те, що хочуть здійснити» [3, с. 40]. Досить вдало практичну та теоретичну цінність чіткого розуміння та визначення завдань органів

прокуратури описує А.А. Дворник: «правильне визначення і чітке усвідомлення мети та завдань прокуратури, особливо у пріоритетних галузях прокурорської діяльності, ... є важливою передумовою належної законодавчої регламентації правового статусу прокурора» [4, с. 105]. Саме завдання, які ставляться перед тим, чим іншим органом уособлюють ціль з якою такі органи створюються, визначають основні функції, які втілюються в напрямках діяльності, відповідно до яких йому надається комплекс необхідних повноважень. Ширший погляд на завдання прокуратури пропонує С.В. Томин: «1) забезпечення законності; 2) захист від неправомірних посягань прав, законних інтересів людини і громадянина; 3) захист інтересів суспільства та держави» [5, с. 545]. У такому сенсі необхідно вказати на виняткове значення органів прокуратури, яке обумовлюється загальною метою його створення та відповідно наділенням повноваженнями у частині здійснення нагляду. При чому, органи прокуратури по праву вважаються єдиним органом державної влади, які втілюють наглядову функцію [6, с. 3], яка розкривається через такі аспекти: «перший – це координація прокуратурою роботи органів контролю та правоохоронних установ; другий – це взаємодія в процесі прокурорських перевірок зі спеціалістами контролюючих органів» [7, с. 140]. Відмітимо, що усі наведені погляди на мету функціонування органів прокуратури можна характеризувати або як достатньо абстрактні або ж занадто звужені. На нашу думку це можна пояснити відсутністю нормативного закріплення таких завдань у профільному нормативно-правовому акті – Законі України «Про прокуратуру» [8] визначено лише функції прокуратури (ст. 2). Вважаючи відсутність легалізованих загальних завдань, що ставляться перед органами прокуратури недоліком чинного законодавства, вважаємо слушним зауваження В.В. Липівського з приводу відмінності завдань вказаного правоохоронного органу в залежності від сфери чи напрямку діяльності, визначаючи наприклад серед завдань прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які провадять оперативно-розшукову діяльність: «розкриття кримінальних правопорушень, захист прав та свобод фізичних та юридичних осіб від злочинних посягань; забезпечення невідворотності відповідальності за вчинення кримінального правопорушення; запобігання незаконному притягненню особи до відповідальності; здійснення заходів щодо запобігання злочинам, усунення причин та умов, що сприяють їх вчиненню» [9, с. 167].

Спеціалізована антикорупційна прокуратура в межах загальних завдань органів прокуратури виконує і власні відмінні завдання пов'язані насамперед сферою діяльності – протидії корупції в усіх формах і проявах. Привертає увагу позиція

законодавця щодо ототожнення завдань і функцій вказаного спеціалізованого антикорупційного органу в 3 розділі («Основні завдання та функції Спеціалізованої антикорупційної прокуратури») Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України затвердженого наказом Генеральної прокуратури України від 12.04.2016 № 149: «здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; виконання вимог закону під час приймання, реєстрації, розгляду та вирішення заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, своєчасне внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань; забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування Національним антикорупційним бюро України кримінальних правопорушень та оскарження незаконних судових рішень на стадії досудового розслідування і судового розгляду; підтримання державного обвинувачення в суді у кримінальних провадженнях, розслідуваних Національним антикорупційним бюро України; забезпечення в межах компетенції відшкодування збитків, завданих кримінальними правопорушеннями; забезпечення застосування належної правової процедури до кожного учасника кримінального провадження; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених Законом України «Про прокуратуру» і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями; здійснення у межах реалізації функцій Спеціалізованої антикорупційної прокуратури міжнародного співробітництва» [10]. Наведений підхід ми вбачаємо необґрунтованим оскільки: по-перше, ототожнення завдань і функцій будь-якого органу є неправильним, з огляду на різний зміст даних юридичних категорій; по-друге, таке уподібнювання не сприяє чіткому розумінню а ні завдань, а ні функцій; по-третє, це може призвести до підміни завдань спеціалізованої антикорупційної прокуратури її функціями та навпаки.

На відміну від завдань, які визначають основну ціль діяльності Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, той обсяг роботи який вона повинна виконати відповідно до свого призначення та мети створення, функції уособлюють роботу суб'єкта, його обов'язки, напрями та коло діяльності [11, с. 653]. На такій інтерпретації категорії функції наголошує і Є.С. Лазеба досліджуючи функції управління підприємством і їх безпосередній взаємозв'язок: «категорія «функція», яка походить з латинського «function» («відправлення», «діяльність»), широко використовується у таких науках як математиці, психології, філософії, соціології, економіці та ін. Вона вживається в зна-

ченні обов'язку, певного виду діяльності, властивості, залежність однієї причини від іншої і т. д., а також відображає сутність і зміст управлінської діяльності на всіх рівнях управління» [12, с. 82]. Екстраполюючи саме таке розуміння функцій в контексті їх реалізації Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою, можемо дійти висновку про принципову відмінність завдань вказаного органу від його функцій. Якщо завдання дають уявлення про основну мету чи цілі на досягнення яких спрямована така діяльність, то функції – це ті пріоритетні, найсуттєвіші напрями за допомогою яких поставлені завдання та визначені цілі виконуються чи досягаються.

Спеціалізована антикорупційна прокуратура є автономною одиницею загальної структури органів прокуратури, а тому функції, подібно до завдань, не можуть виходити за межі загальних функцій прокуратури до яких відноситься: «1) підтримання державного обвинувачення в суді; 2) представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених цим Законом; 3) нагляд за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство; 4) нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян» [8] (ст. 2 Закон України «Про прокуратуру»). Між тим дещо відмінні функції органів прокуратури закріплені в ст. 131-1 Основного закону держави: «1) підтримання публічного обвинувачення в суді; 2) організація і процесуальне керівництво досудовим розслідуванням, вирішення відповідно до закону інших питань під час кримінального провадження, нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку; 3) представництво інтересів держави в суді у виключних випадках і в порядку, що визначені законом» [13]. Але незважаючи на розбіжності в їх викладенні, в тому числі застосування категорій «державне обвинувачення» та «публічне обвинувачення», слід вказати на те, що в загальному вигляді вони відображають головні напрями діяльності прокуратури. За таких умов з'ясування завдань і функцій Спеціалізованої антикорупційної прокуратури набуває не тільки теоретичного, а і практичного значення.

Враховуючи юридичну природу категорії завдання того чи іншого органу державної влади та визначення Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики встановлення перших вбачається неможливе без дослідження національної антикорупційної політики та її векторів. Останні знайшла своє відображення в декількох провідних законодавчих і підзаконних норматив-

но-правових актах: Законі України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки» [2] та Державній програмі щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки затвердженій постановою Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 № 265 [14], а також Проекті Закону України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2018–2020 роки» [15]. Аналіз яких дозволяє виокремити ряд сучасних викликів у боротьбі з корупцією, які потребують комплексного вирішення, в тому числі органами Спеціалізованої антикорупційної прокуратури: 1) розбудова антикорупційних інститутів і налагодження їх ефективної роботи та співпраці на підставі принципу незалежності; 2) корумповані виборчі процеси, що призводять до задоволення незаконних інтересів особи, яка займає виборчу посаду чи лобіювання нею інтересів третіх осіб; 3) утвердження доброчесності публічної служби в органах державної влади та місцевого самоврядування; 4) знищення корупційних схем і унеможливлення будь-якого політичного впливу у сферах державних закупівель і господарської діяльності; 5) звільнення судової системи, контролюючих органів та органів кримінальної юстиції від будь-яких корупційних проявів; 6) ускладнений доступ громадян, активістів і журналістів до відкритої інформації; 7) відсутність якісного механізму розслідування та притягнення до юридичної відповідальності за корупційні правопорушення і такі, що з нею пов'язані; 8) формування в суспільстві негативного та нетерпимого ставлення до корупційних проявів.

У Державній програмі щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки затвердженій постановою Кабінету Міністрів України від 29.04.2015 № 265 було передбачено конкретні заходи для виконання поставлених перед державою завдань, реалізація яких покладена на спеціальні органи, в тому числі Генеральну прокуратуру та Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру яка діє в її складі: «проведення тренінгів для детективів Національного антикорупційного бюро, слідчих МВС, прокурорів, суддів щодо особливостей виявлення, розслідування та судового розгляду справ стосовно зловживань у сфері державних закупівель; забезпечення розроблення методичних матеріалів щодо розшуку, арешту, конфіскації доходів від корупційних злочинів, їх повернення в Україну, здійснення міжнародної співпраці із зазначених питань; проведення аналізу практики застосування положень Кримінального і Кримінального процесуального кодексів України; проведення тренінгів для працівників правоохоронних органів та суддів, а та-

кож представників бізнесу щодо застосування заходів кримінально-правового характеру до юридичних осіб; проведення аналізу законодавства України та практики його застосування в частині відповідності Конвенції Організації економічної співпраці та розвитку про боротьбу з хабарництвом іноземних посадових осіб у міжнародних комерційних операціях та стандартам Робочої групи Організації економічної співпраці та розвитку з боротьби з хабарництвом в міжнародних комерційних операціях; проведення дослідження щодо корупційних чинників під час застосування Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України, проведення їх антикорупційної експертизи» [14].

Нова Антикорупційна стратегія на 2018–2020 роки, яка досі через незрозумілі причини залишається лише законопроектом, окрім вже вказаних, декларувала нові перспективні завдання в сфері боротьби з корупцією: 1) забезпечення прозорості роботи органів державної влади та місцевого самоврядування, а також політичних партій, зокрема в частині їх функціонування; 2) продовження реформування органів судової влади з метою зниження їх корумпованості; 3) удосконалення роботи кримінальної юстиції та інших правоохоронних органах, в тому числі шляхом їх реформування, з метою недопущення виникнення корупційних ризиків у їх роботі; 4) звільнення від корупції державного та приватного економічного сектору (бізнес-середовища); 5) удосконалення системи відповідальності за корупційні посягання, шляхом забезпечення реальної невідворотності покарання за вчинені корупційні правопорушення та правопорушення пов'язані з корупцією; 6) сприяння утвердженню в суспільстві негативного ставлення до корупційних явищ.

Окремий напрям державної антикорупційної політики присвячений роботі органів прокуратури та необхідності продовження їх реформування через недосягнення необхідного антикорупційного ефекту (виявлення фактів не доброчесної поведінки працівників прокуратури, що негативно позначається на протидії корупційним явищам). Удосконалення роботи прокуратури вбачається можливим за рахунок здійснення низки заходів: 1) запровадження законодавчих змін стосовно: формування відповідної дисциплінарної комісії прокурорів; створення прозорої процедури просування прокурорів по службі; «регулярне оцінювання виконання службових обов'язків прокурорів в органах прокуратури (включаючи органи прокурорського самоврядування) на основі встановлених і об'єктивних критеріїв з наданням прокурорам достатніх можливостей для участі у процесі оцінювання; визначення чіткого змісту та ознак дисциплінарних проступків, які стосуються поведінки прокурорів, і дотримання ними етич-

них норм; розширення переліку дисциплінарних стягнень з метою підвищення їх пропорційності та ефективності; підвищення ефективності дисциплінарних проваджень щодо прокурорів за рахунок збільшення строку давності» [15]; 2) увільнення процедури призначення і звільнення вищого керівництва прокуратури від політичного впливу; 3) деталізації адміністративно-деліктного законодавства щодо збору доказової бази у справах про адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією; 4) приведення в відповідність із міжнародними стандартами Кодексу професійної етики та поведінки прокурорів; 5) забезпечення обізнаності працівників органів прокуратури в питаннях етики та доброчесності, а також конфлікту інтересів, за допомогою проведення спеціальних занять, тренінгів, круглих столів тощо; 6) впровадження електронної системи випадкового розподілу справ між прокурорами, з урахуванням їх спеціалізації.

Епізодичне дублювання та безпосередня змістовна схожість завдань у сфері боротьби з корупцією закріплених у Антикорупційних стратегіях на 2014–2017 і 2018–2020 роки, пояснюється складністю корупційних явищ, які потребують довготривалого комплексного впливу з метою їх локальної мінімізації та знищення. Між тим, вищевказані цілі поставлені в межах реалізації державної антикорупційної політики одночасно являються цілями органів державної влади, зокрема Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як спеціально створеної антикорупційної інституції, звичайно в межах наданих їй повноважень. Таким чином, для визначення чітких завдань і функцій вказаного органу в межах реалізації державної антикорупційної політики в Україні надалі необхідно з'ясувати обсяг його повноважень і провести відмежування завдань від функцій, що неможливе без детального аналізу провідного підзаконного нормативно-правового акту – Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України затвердженого наказом Генеральної прокуратури України від 12.04.2016 № 149 [10].

Також необхідно вказати на існування різноманітних доктринальних поглядів на завдання та характеристику антикорупційної діяльності прокуратури України, які на нашу думку доцільно врахувати під час нашого дослідження. На думку О.Л. Горган: «прокуратура України залишається системоутворюючим та ключовим правоохоронним органом щодо боротьби з корупцією в Україні, оскільки продовжує відігравати координаційну роль у діяльності правоохоронних органів щодо протидії корупції і, незважаючи на існування Національного антикорупційного бюро України та Національного агентства з питань запобігання корупції, а також важливу роль органів внутрішніх

справ у розслідуванні корупційних злочинів, формує в сучасних умовах порядок денний антикорупційної діяльності державного апарату та виступає визначальним елементом реалізації антикорупційної політики держави» [16, с. 46]. Н.М. Курко визначає стратегічну, тобто довгострокову перспективну мету антикорупційної діяльності прокуратури України – це «протидія корупції на всіх рівнях шляхом підвищення прозорості своєї діяльності, додержання прав і свобод людини й громадянина, забезпечення європейських стандартів захисту законних інтересів держави та населення, зниження рівня корупції в Україні та усунення причин і умов, що її обумовлюють, відкритості та гласності при прийнятті рішень й оприлюдненні їх в засобах масової інформації» [17, с. 55].

Висновки. Отримані в результаті аналізу сукупності законодавчих і підзаконних актів, які визначають напрями державної антикорупційної політики положення, а також вивчення нормативних положень які регламентують діяльність прокуратури та її спеціального структурного підрозділу – Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, в сукупності з різноманітними науковими поглядами на роль і призначення останньої дозволяє визначити її мету – реалізація державної антикорупційної політики в межах наданих законом повноважень. Для досягнення загально визначеної мети щодо втілення національної антикорупційної стратегії перед Спеціалізованою антикорупційною прокуратурою ставляться наступні цілі: а) організація та сприяння співпраці антикорупційних державних і недержавних інституцій; б) забезпечення розслідування корупційних та пов'язаних із корупцією правопорушень вчинених особами які віднесені до підслідності Національного антикорупційного бюро України, а також «якщо розмір предмета злочину або завданої ним шкоди в п'ятсот і більше разів перевищує розмір прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленої законом на час вчинення злочину» [18] (на сьогодні це майже мільйон гривень); в) нейтралізація корупційних проявів у державному та приватному економічних секторах та в діяльності правоохоронних органів; г) надання громадськості доступу до відкритої інформації про корупційні явища розпорядником яких є органи прокуратури; г) забезпечення якісного розслідування корупційних і пов'язаних з корупцією правопорушень, які віднесено до компетенції Національного антикорупційного бюро України; д) гарантування невідворотності настання юридичної відповідальності для осіб які вчинили корупційні та пов'язаних із корупцією правопорушень; е) сприяння формування правосвідомості громадян у частині вироблення поглядів про нетерпимість до будь-яких корупційних явищ і провів.

За для реалізації окресленої загальної мети та визначених вище цілей спрямованих на втілення державної політики в сфері протидії корупції на Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру покладаються такі завдання: 1) підтримання публічного обвинувачення в суді в кримінальних провадженнях віднесених до підслідності Національного антикорупційного бюро України; 2) представництво інтересів держави та фізичних осіб, якщо вони прямо чи безпосередньо стосуються корупційних і пов'язаних із правопорушень; 3) нагляд за додержанням законодавства під час здійснення розслідування Національним антикорупційним бюро України; 4) забезпечення виконання судових рішень у справах про корупційні правопорушення та таких, що пов'язані з корупцією, їх оскарження, а також відшкодування завданих збитків; 5) нагляд за додержанням положень законодавства під час здійснення оперативно-розшукових заходів і досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; 6) здійснення в межах компетенції міжнародного співробітництва.

Визначені вище цілі та завдання Спеціалізованої антикорупційної прокуратури як суб'єкта реалізації державної антикорупційної політики в Україні звичайно не можна вважати вичерпними, проте вони дають змогу сформулювати уявлення про діяльність зазначеного органу. Конкретизація основних положень, що визначають основи функціонування даного органу (мета, цілі, завдання) сприяє чіткому розумінню його діяльності спрямованої на виконання державної антикорупційної політики. Приймаючи до уваги недосконалість визначення таких основних положень на законодавчому рівні, зокрема ототожнення завдань і надалі необхідно продовжити дослідження основних напрямів діяльності та функцій Спеціалізованої антикорупційної прокуратури.

Література

1. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від 31.10.2003 (ратифікована 18.10.2006). *Відомості Верховної Ради України*. 2007. № 49. Ст. 2048.
2. Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014–2017 роки: закон України від 14.10.2014 № 1699-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 46. Ст. 2047.
3. Словник української мови: в 11 т. / за заг. ред. І. К. Білодіда. К.: «Наукова думка», 1970-1980. Т. 3, 1972. 744 с.
4. Дворник А. А. Мета і завдання прокурора у досудовому кримінальному провадженні. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 2. С. 105-111.
5. Томин С. В. Завдання прокуратури під час здійснення кримінального переслідування за чинним законодавством України: поняття та види. *Держава і право*. 2012. Вип. 50. С. 543-547.
6. Прокурорський нагляд в Україні: підручник / І. Є. Марочкін, П. М. Каркач, Ю. М. Groшевий [та

ін.]; за заг. ред. І. Є. Марочкіна, П. М. Каркача. Х.: ТОВ «Одіссей», 2008. 240 с.

7. Омельчук Л. В., Шмиляк А. О. Роль прокурорського нагляду у забезпеченні прав і законних інтересів осіб, які відбувають покарання. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2014. Вип. 24. Т. 4. С. 135-137.

8. Про прокуратуру: закон України від 14.10.2014 № 1697-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 2-3. Ст. 12.

9. Липівський В. В. Поняття та правова природа прокурорського нагляду. *Вісник кримінального судочинства*. 2016. № 3. С. 165-169.

10. Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України: наказ Генеральної прокуратури України від 12.04.2016 № 149 // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0149900-16>.

11. Словник української мови: в 11 т. / за заг. ред. І. К. Білодіда. К.: «Наукова думка», 1970-1980. Т. 10, 1979. 660 с.

12. Лазеба Є.С. Основні функції управління підприємством та їх взаємозв'язок. *Агросвіт*. 2012. № 14. С. 81-85.

13. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

14. Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки: постанова Кабінету Міністрів України від 29 квітня 2015 р. № 265. *Офіційний вісник України*. 2015. № 38. Ст. 1146.

15. Проект Закону України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2018-2020 роки» // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://nazk.gov.ua/proekt-zakonu-ukrayiny-pro-zasady-derzhavnoyi-antukorupciynoyi-polityky-v-ukrayini-antukorupciyna>.

16. Горган О. Л. Прокурорська діяльність щодо боротьби з корупцією у контексті реформи органів прокуратури України. *Право і суспільство*. 2015. № 5 (2). Ч. 1. С. 40-47.

17. Курко Н. М. Цілі, завдання і функції антикорупційної діяльності прокуратури. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2015. 5/1. С. 55-60.

18. Особи, підслідні НАБУ (інфографіка) / Офіційний веб-сайт Національного антикорупційного бюро України. URL: <https://nabu.gov.ua/open-office/biblio/infographics/osoby-pidslidni-nabu>.

Анотація

Кізь С. М. Реалізація державної антикорупційної політики спеціалізованою антикорупційною прокуратурою України: мета, цілі та завдання. – Стаття.

У статті на підставі розгляду векторів національної антикорупційної політики, встановлення ролі та місця Спеціалізованої антикорупційної прокуратури в їх реалізації, визначено мету її діяльності, встановлено конкретні цілі, спрямовані на досягнення загальної мети, визначено чіткі завдання, які всупереч законодавчому ототожненню з функціями даного антикорупційного інституту доцільно відрізнити одні від одних.

Ключові слова: державна антикорупційна політика, спеціалізована антикорупційна прокуратура, мета, цілі, завдання, прокуратура, корупція.

Аннотация

Кизь С. М. Реализация государственной антикоррупционной политики специализированной антикоррупционной прокуратурой Украины: цель, цели и задачи. – Статья.

В статье на основании рассмотрения векторов национальной антикоррупционной политики, определения роли и места Специализированной антикоррупционной прокуратуры в их реализации, установлены цели ее деятельности, установлены конкретные задачи, направленные на достижение общей цели, определены четкие задания, которые вопреки законодательному отождествлению с функциями данного антикоррупционного института целесообразно отличать друг от друга.

Ключевые слова: государственная антикоррупционная политика, специализированная антикоррупционная прокуратура, цель, задачи, задания, прокуратура, коррупция.

Summary

Kiz S. M. Implementation of the state anti-corruption policy by the specialized anti-corruption prosecutor's office of Ukraine: purpose, goals and objectives. – Article.

The article based on consideration of the vectors of the national anti-corruption policy, defining the role and place of the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office in their implementation, establishes the goals of its activities, sets specific tasks aimed at achieving a common goal, identifies clear tasks that, despite the legislative identification with the functions of this anti-corruption institution, distinguish from each other.

Key words: state anti-corruption policy, specialized anti-corruption prosecutor's office, goal, objectives, tasks, prosecutor's office, corruption.